15/03/2021

“Ο αγώνας είναι δύσκολος γιατί είναι εναντίον του εαυτού μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Τελέστηκε την Κυριακή 14 Μαρτίου 2021 ο Α’ Κατανυκτικός Εσπερινός (« της Συγγνώμης») στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ο οποίος και κήρυξε τον Θείο Λόγο.

Κατά την διάρκεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε – μεταξύ άλλων – στα αισθήματα χαρμολύπης που βιώνουμε ως Χριστιανοί αυτή την περίοδο και έχοντας ως «πολύτιμο βοηθό τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη», όπως χαρακτηριστικά είπε, τόνισε ότι το στάδιο στο οποίο καλούμαστε να αγωνιστούμε είναι η καρδιά μας.

Επεσήμανε πως: **“ο αγώνας είναι δύσκολος γιατί είναι αγώνας εναντίον του εαυτού μας που είναι ο πιο σκληρός αντίπαλος”**, συμπληρώνοντας πως στο

στάδιο των αρετών δεν αγωνιζόμαστε για να ξεπεράσουμε όλους τους άλλους, αλλά για να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε πως με τον αγώνα μας επιθυμούμε να κάνουμε άλματα από τη γη στον ουρανό και να κερδίσουμε άφθαρτα στεφάνια και βραβεία αιώνια γιατί, όπως χαρακτηριστικά σημείωσε, ο χριστιανός αθλητής αγωνίζεται για τον άφθαρτο στέφανο.

Σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος τόνισε πως ο αγώνας μας μπορεί να είναι δύσκολος, αλλά είναι ο ωραιότερος αγώνας και πως ενώ στους αθλητικούς αγώνες ο πρώτος μόνο παίρνει την μέγιστη τιμή, στον πνευματικό μας αυτό αγώνα δεν υπάρχουν αθλητές που θα τερματίσουν και δεν θα στεφανωθούν και αυτό γιατί την βεβαιότητα στην τελική νίκη ο Χριστιανός αθλητής την στηρίζει στην βοήθεια του Θεού, ο οποίος με κάθε τρόπο συμπαρίσταται σε όσους αγωνίζονται ταπεινά.

Επεσήμανε πως μέσα στο πεδίο της μάχης που δίνουμε, είναι ο ίδιος ο Χριστός αλλά και πλήθος Αγγέλων και Αγίων που πολεμούν μαζί μας, ενώ αναφέροντας ένα παράδειγμα από το βίο του Μεγάλου Αντωνίου, υπογράμμισε πως ο Κύριος είναι πάντα δίπλα μας σε όλες τις δυσκολίες και τους πειρασμούς αναμένοντας, πριν παρουσιαστεί, να δει τον αγώνα μας.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ τόνισε πως **η Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ένα στάδιο ιδιαίτερων αγώνων και όσοι αγωνιστούν με τη Χάρη του Κυρίου, θα απολαύσουν τα βραβεία που με το Σταυρό και την Ανάσταση εξασφάλισε για όλους ο Αρχηγός του αγώνα μας, ο πρώτος νικητής, ο Κύριος Ιησούς Χριστός.**

Υπογράμμισε πως με το Σταυρό και την Ανάστασή Του ο Χριστός δίνει την δύναμη στον άνθρωπο να σταυρώσει τα πάθη του, συμπληρώνοντας παράλληλα όμως πως τίποτα δεν μπορεί να κάνει ο Θεός χωρίς την ανθρώπινη συνέργια, «όχι γιατί δεν μπορεί, αλλά γιατί σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου. Χρειάζεται η συνέργια και των δύο και τότε γίνονται θαύματα».

Παρακολουθήστε το κήρυγμά του:

Διαβάστε την Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη:

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεὸς νὰ εἰσέλθουμε καὶ φέτος στὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἡ πύλη τῆς μετανοίας στέκει ἐνώπιόν μας, ἕτοιμη νὰ ἀνοιχθεῖ σ’ ὅποιον ἐπίμονα τὴν χτυπήσει· σὲ ὅποιον συνειδητοποιήσει τὴν ἁμαρτωλότητά του· σὲ ὅποιον ἀναζητήσει τὴ συγχώρεση· σὲ ὅποιον στηρίζει τὶς ἐλπίδες του στὸ Θεό.

Ἀλοίμονο ὅμως, λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπιθυμήσουν νὰ ὁδηγήσουν τὰ βήματά τους μπροστὰ σ’ αὐτὴ τὴ θύρα· λίγοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ παραδεχθοῦν τὰ φταιξίματά τους· λίγοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ τολμήσουν νὰ ἀντικρίσουν κατάματα τὴν ἀσχήμια τῆς ψυχῆς τους· λίγοι τελικὰ φοβούμαστε πὼς θὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ πορευτοῦν τῆς μετανοίας τὴ στενὴ τὴν ὁδό.

Κι εἶναι τραγικὴ ἡ διαπίστωση, ὅτι οἱ ἄνθρωποι στὶς μέρες μας, μένουμε ἀμετανόητα σταθεροὶ στὰ πάθη καὶ στὶς κακίες μας. Καὶ τοῦτος ὁ ἰσχυρισμὸς καθόλου αὐθαίρετος δὲν εἶναι. Ἦταν ἀρκετὸ ἕνα κῦμα ἀποκαλύψεων ἀπὸ πρόσωπα ποὺ δέχθηκαν κακοποίηση ψυχικὴ καὶ σωματική, γιὰ νὰ καταδειχθεῖ ἡ σκληρὴ ὄψη τῆς ἁμαρτίας, ποὺ δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπολογηθεῖ, ποὺ δὲν ἐπιζητᾶ τὴν ἄφεση, ποὺ δὲν ξέρει τὶ θὰ πεῖ ἔφταιξα, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ὅταν ἀποκαλύπτεται ἡ ἀσχήμοσύνη της, ἐκείνη στέκει ἀγέρωχα αὐτοδικαιωμένη.

Θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ φέρει ἀντίλογο καὶ νὰ ἀντιπεῖ πὼς ἡ ἁμαρτία πάντα ὑπῆρχε καὶ πὼς οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων συχνὰ ὑποτάσσονταν σ’ αὐτὴν. Ἀλήθεια εἶναι τοῦτο. Μόνο ποὺ στοὺς καιροὺς μας, ἀπὸ πολλοὺς «σοφοὺς» ἐξαγγέλθηκε, πὼς ἁμαρτία δὲν ὑπάρχει, καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράττει κατὰ τὶς ἐπιθυμίες του· καὶ πὼς τίποτα δὲν εἶναι κακό, ἀρκεῖ τὸ κάθε ἄτομο νὰ δείχνει σεβασμό στὰ ἄλλα. Καὶ παράλληλα δηλώθηκε, μὲ κάθε ἐπίσημο τρόπο, πὼς ὁ οὐρανὸς δὲν κρύβει κανένα μυστήριο, πὼς ἡ μεταφυσικὴ ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι χρόνος χαμένος, καὶ πὼς τελικὰ Θεὸς δὲν ὑπάρχει, παρότι ὡς ἀνεκτικοὶ μεταμοντέρνοι ἄνθρωποι, μποροῦμε νὰ ἀνεχθοῦμε κι ἐκείνους τοὺς ἀνασφαλεῖς ποὺ πιστεύουν, φθάνει νὰ μὴν πολυανακατεύονται στὰ κοινά.

Τοῦτα τὰ δόγματα τῶν νεωτερικῶν χρόνων, κέρδισαν σταδιακὰ τοὺς ἀνθρώπους. Κι ἔτσι ὁ καθένας ζεῖ χωρὶς νὰ κουράζει τὸν ἑαυτό του μὲ ἠθικὰ διλήμματα, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ἐπιλογῶν του, χωρὶς νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν συνείδησή του· γιατὶ πολύ ἁπλὰ τὸ κάθετὶ εἶναι «καλὸ καὶ ἀγαθό», μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸ θέλω «ἐγώ». Τόσο ἁπλὰ εἶναι τὰ πράγματα στὴν ἐποχή μας.

Ὑπάρχει φυσικὰ ἐκεῖνο τὸ ἀγκαθάκι: «κάνε ὅ,τι θέλεις ἀρκεῖ νὰ σέβεσαι τὸν

ἄλλον». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ἐμπόδιο εὐκολα ξεπερνιέται. «Ἐγὼ δὲν ἔκανα κάτι κακό» δηλώνει ὁ θύτης. «Ὑπάκουσα μόνο στὴν ἐπιθυμία μου. Κι αὐτὸ ποὺ ὀνομάζεται ἐσεῖς αὐθαίρετα κακοποίηση εἶναι κατ' οὐσία εὐεργεσία. Ὄχι μόνο δὲν ἔβλαψα, ἀλλὰ ὠφέλησα κι ὅλας. Δίδαξα τοὺς ἄλλους πὼς ὀφείλουν κι αὐτοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὶς ὁρμὲς τῆς ἐπιθυμίας τους μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε μέσο, γιατὶ μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ ὁλοκληρωθοῦν».

Παρόμοια λόγια ἔχουμε κατὰ καιροὺς διαβάσει σὲ κείμενα σύγχρονων διανοουμένων, ἔχουμε ἀκούσει σὲ συνεντεύξεις προβεβλημένων προσώπων, δυστυχῶς τὰ ἔχουμε συναντήσει ἀκόμα καὶ σὲ συζητήσεις μὲ γνωστοὺς καὶ φίλους. Ὁ πλατὺς δρόμος τῆς κακίας καὶ τῶν παθῶν ἔχει ἐσχάτως φωταγωγηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς προβολεῖς τῆς διαφωτιστικῆς ρητορείας, πείθοντας ὅλο καὶ περισσότερους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἀπέναντι ὅμως σὲ τούτη τὴν κατεύθυνση ἀνοίγεται ἡ ὁδὸς τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία φωτίζεται μὲ τὸ κατανυκτικὸ κερί τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὅσοι ἀκολουθήσουν τὴν πορεία αὐτή, ποὺ ἀλήθεια εἶναι πὼς μοιάζει δύσκολη, θὰ κληθοῦν νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἐνοχή τους, ὥστε νὰ ἀξιωθοῦν τῆς μετανοίας καὶ τῆς συγχώρεσης.

Τί εἶναι ὅμως ἁμαρτία, καὶ τὶ ἐνοχή; Κι ὁ δρόμος τῆς μετανοίας πῶς περπατιέται;

Ἡ ἁμαρτία γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μιὰ κατάσταση ὀντολογική. Εἶναι ἕνας βασανιστικὸς τρόπος νὰ ὑπάρχεις χωρὶς προοπτική, χωρὶς ἐλπίδα. Εἶναι μιὰ κίνηση πρὸς τὸ μηδὲν καὶ τὸ τίποτα. Εἶναι ὀδύνη καὶ πόνος στὴ ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι μιὰ καλοστημένη παγίδα. Ὑπόσχεται τὰ πάντα μὰ τίποτα δὲ δίνει. Χρησιμοποιεῖ ὡς δόλωμα πρόσκαιρες ἡδονὲς κι ἀπολαύσεις γιὰ νὰ σὲ πιάσει, κι ὅταν τοῦτο συμβεῖ σὲ αἰχμαλωτίζει. Δέσμιος γίνεσαι παθῶν ποὺ σὲ ἔργα σκληρὰ καὶ σὲ πράξεις αἰσχύνης σὲ ὁδηγοῦν. Καὶ ἐσὺ ἐνεργεῖς χωρὶς νὰ αἰσθάνεσαι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνεις, χωρίς νὰ ἐπικοινωνεῖς. Κι ἄλλοτε σὲ φέρνει σὲ σκληροκαρδία ποὺ ἀφανίζει κάθε ἀνθρώπινη εὐαισθησία, κι ἄλλοτε σὲ τυραννᾶ μὲ τύψεις καὶ θλίψεις ποὺ σὲ κάνουν νὰ μὴν μπορεῖς νὰ ἀνεχθεῖς τὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτό, μὰ καὶ κανέναν ἄλλον.

Ἡ ἁμαρτία ἀφορᾶ τὸν κάθε ἄνθρωπο. Κι αὐτὸ γιατὶ στὸν κόσμο τὸν πτωτικὸ ἡ ἁμαρτία ἔχει καταστεῖ ὁ δικός μας τρόπος. Εἶναι ἡ ψευδαίσθηση τῆς αὐτάρκειας, ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς καὶ μόνος μπορεῖς. «Κανέναν δὲν χρειάζεσαι καὶ κανέναν δὲν ἔχεις ἀνάγκη. Οὔτε ἀδερφό μὰ οὔτε καὶ φίλο, οὔτε τὴ γῆ μὰ οὔτε καὶ τὸν οὐρανό. Μὰ κυρίως τὸν οὐρανό δὲν χρειάζεσαι, μιᾶς κι ὁ Θεὸς εἶναι ξένος καὶ ἐχθρὸς καὶ

ἀνύπαρκτος. Εἶναι ἐμπόδιο ποὺ πρέπει νὰ ξεπεράσεις. Εἶναι βαρίδι ποὺ πρέπει νὰ πετάξεις. Εἶναι ἐχθρὸς ποὺ πρέπει νὰ πολεμήσεις. Γιατὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶσαι θεός».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐωσφορικὴ ἀπάτη ποὺ βρίσκεται στὸν πυρήνα τῆς ἁμαρτίας: ἡ αὐτοθέωση· τὸ νὰ θεωρήσεις τὸν ἑαυτό σου ὡς θεό. Ἕνα θεὸ ποὺ ὑποτάσσεσαι καὶ ὑπακοῦς· ἕνα θεὸ ποὺ δοξάζεις καὶ λατρεύεις. Ἕνα ψεύτικο θεὸ ποὺ στέκει ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς ἄλλους ψευτοθεούς, σὲ πολλοὺς ἄλλους αὐτοδικαιωμένους ἀνθρώπους, ποὺ ὁ καθένας ξεχωριστά, μὰ καὶ ὅλοι μαζὶ ὁδηγοῦν τὸν κόσμο πρὸς τὸ σκοτάδι καὶ τὸ μηδέν.

Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ἄνθρωπο σὲ τοῦτη τὴν πλάνη, δὲν ἐπέτρεψε τὸν τελικό του χαμό. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος γίνεται ἄνθρωπος ἀληθινὸς γιὰ νὰ συναντηθεῖ μὲ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὰ εἰδωλα τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μας καὶ νὰ μᾶς εἰσάγει σ’ ἕναν ἄλλο τρόπο ὕπαρξης, στὸν δικό του τὸν τρόπο. Σὲ ἐκεῖνον τὸν τρόπο τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης ποὺ ξέρει νὰ θυσιάζει τὸ ἐγὼ γιὰ τὸν ἄλλον.

Καὶ ἡ Σαρακοστὴ δὲν εἶναι κάτι ἄλλο ἀπὸ μιὰ πορεία πρὸς τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὴν ἔσχατη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἡ ὁποία νικᾶ τὴν ἁμαρτία καὶ καταργεῖ τὸ θάνατο. Κι ἐμεῖς καλούμαστε νὰ μαθητεύσουμε σὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ τὸν οἰκειοποιηθοῦμε, νὰ τὸν ἀποδεχθοῦμε ὡς δικό μας. Καὶ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ εἶναι νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴν ἁμαρτία ποὺ ὑπάρχει μέσα μας. Νὰ ἐλέγξουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀρρώστια του. Νὰ δοῦμε μέσα στὴν ψυχή μας τὰ πάθη ποὺ ἔχουν κατοικήσει. Κι εἶναι ἀλήθεια φρικτή τούτη ἡ θέα κι ἀπωθεῖ καὶ ζορίζει. Ὅμως δὲν δύναται νὰ ἐπιζήσει ὁ ἄνθρωπος πνευματικὰ ἀφήνοντας τὴν κακία νὰ σκοτίζει τὴν ὕπαρξή του.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνειδητοποιήσει τὴν ἁμαρτωλότητά του, ὅταν τὰ χείλη ψελλίσουν τὸ «ἐγὼ φταίω», ὅταν ἡ καρδιὰ συντριβεῖ ἀπὸ τὸ κακό ποὺ διέπραξε, ὅταν ἡ ψυχὴ ἀποδεχθεῖ τὴν ἐνοχή της, τότε ξεκινᾶ ἡ δύσβατη πορεία πρὸς τὴ μετάνοια.

Πολλὰ εἶναι τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα αὐτῆς τῆς πορείας. Πρῶτα ἀπ’ ὅλα οἱ πονηροὶ λογισμοὶ ποὺ προσπαθοῦν ἄλλοτε νὰ δικαιολογήσουν τὶς πτώσεις, κι ἄλλοτε νὰ παρουσιάσουν τὰ ἁμαρτήματα ἀσήμαντα καὶ μικρά. Τότε ὁ ἄνθρωπος κάνει βήματα πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὴν παλιὰ του ζωή. Κι ἂν ξεγελασθεῖ κι ἀκολουθήσει αὐτὴ τὴν πορεία, τότε ἐγκλωβίζεται σὲ χειρότερα ἀδιέξοδα.

Εἶναι κι ἄλλες φορὲς ποὺ ὁ βηματισμὸς πρὸς τὴν μετάνοια διακόπτεται ἐξαιτίας τῆς θλίψης ποὺ τὰ ἁμαρτήματα γενοῦν. «Πῶς εἶναι δυνατὸ ἐγὼ νὰ ἔπραξα τοῦτο τὸ λάθος;», συχνὰ οἱ μετανοούντες ἀναρωτιοῦνται. Κι ὁ νοῦς τρέχει συνεχῶς πρὸς

τὸ παρελθὸν, βιώνοντας ξανὰ καὶ ξανὰ τὰ σφάλματα καὶ τὶς πτώσεις, μ’ ἕνα τρόπο ἀπέλπιδο καὶ ἀδιέξοδο. Τὰ ἐνοχικὰ αἰσθήματα τότε καταθλίβουν τὴ ψυχὴ καὶ δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν γνήσια ἐνοχή της. Γιατὶ ἄλλο εἶναι οἱ τύψεις καὶ ἄλλο ἡ ἐνοχὴ. Οἱ τύψεις εἶναι κατ’ οὐσία μιὰ ἐγωιστικὴ ἀντίδραση, ποὺ σχετίζεται μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ αὐτοειδώλου ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος κατασκευάσει. Ἡ ἐνοχὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι ἡ κατάφαση στὸ δίκαιο, ἡ ἀποδοχὴ τῆς πραγματικότητας, ἡ ἀφύπνιση τῆς εὐαισθησίας, ἡ καλλιέργεια τοῦ φιλοτίμου. Ἡ ἐνοχὴ εἶναι τὸ «ἐγὼ φταίω», ποὺ δὲ κρύβεται πίσω ἀπὸ δικαιολογίες κι ἀπὸ εὐθύνες ἄλλων, ἀλλὰ ἀποδέχεται τὶς ἐπιπτώσεις τῶν πεπραγμένων, τὸ θυμὸ τῶν θυμάτων, τὶς ἐπικρίσεις τῶν πολλῶν, τὶς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν, τὶς ποινὲς τῶν θεσμῶν.

Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τῶν ἔργων του, τότε εἶναι σὲ θέση νὰ ἀνοιχτεῖ στὴν μετάνοια. Καὶ μετάνοια σημαίνει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νοός, τὴν καλὴ ἀλλοίωση τοῦ βίου, τὴν μεταμόρφωση τῆς ὕπαρξης, τὴν αὐστηρότητα πρὸς τὸν ἑαυτό, τὴν ἐπιείκια πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν εὐαισθησία πρὸς τοὺς παθόντες, τὴ συγχωρητικότητα πρὸς ἐκείνους ποὺ σὲ ἀδικοῦν. Ἡ μετάνοια εἶναι μυστήριο ποὺ συντελεῖται ἐντὸς τῆς ψυχῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅταν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ συναντᾶ τὸν ἀνθρώπινο πόθο γιὰ ἀλλαγὴ καὶ συγχώρεση. Κι ὅταν ὁ Θεὸς ἀναγνωρίσει τούτη τὴν ἀνθρώπινη λαχτάρα, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὴ λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου, καμία κακία, καὶ κανένα φταίξιμο, καὶ καμία ἁμαρτία.

Τούτη ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ, ἐντὸς τῆς ὀδύνης, πού κατέδειξε τήν σμικρότητά μας, εὐχόμαστε νὰ γίνει γιὰ ὅλους περίοδος αὐτοκριτικῆς, παραδοχῆς ἁμαρτιῶν, ἀνάληψης εὐθυνῶν. Ἂς γίνει ἀφορμὴ νὰ προσέλθουμε στὴν Ἐκκλησία, νὰ σκύψουμε κάτω ἀπὸ τὸ πετραχείλι τοῦ πνευματικοῦ, ὁμολογώντας τὶς κακίες μας, δεχόμενοι τὰ ἐπιτίμια μὰ καὶ τὴν παρηγοριὰ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἂς γίνει καιρὸς ταπείνωσης, ἀσκήσεως, προσευχῆς, νηστείας, φιλανθρωπίας γιὰ νὰ βιώσουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προσωπικά, ὡς ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν Ἅδη τῆς ἁμαρτίας, ὡς νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου τῆς κακίας ποὺ ἐντός μας ἐνυπάρχει, ὡς κατάφαση πρὸς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀγάπη.

Εὔδρομο τό στάδιο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Καλό στάδιο –Καλό πνευματικό ἀγώνα.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ